

Sandra Djianatasio, likovni kritičar

...Mijuškovićevo djelo, svakako vrlo interesantno, dovodi nas na neka razmišljanja izražena već 1920. godine u pokušaju Rodžera Fua koji suprotstavlja evropsko vajarstvo primitivnom crnačkom (od kojeg uostalom potiče velik dio vajarskih radova moderne avangarde). Međutim, evropsko vajarstvo, od davnina, temelji se na oblikovanju, dok crnačko vajarstvo, koje se zasniva na rezbarenju, "samo nikada ne dostižući brižljivost predstavljanja", ima potpunu slobodu.

Posmatrajmo, na primjer, Mijuškovićeve rad "Lukavi", ili "Naborani", ili "Portret" (što podsjeća na Pikasovu "Lobanju" iz 1944. godine).

Ako u ovom vajarstvu nalazimo postojanje dvojnosti između duha i materije, između ideje i forme, koja potiče od gotovo samostalne i neizbrisive prisutnosti "materijala", onda sigurno Mijušković nije taj koji hoće da predstavlja neku formu, neki lik prethodno rođen u razumu, već želi da ga ponovo nađe u organskom životu materije. Biće to ćudljiv ritam njegovog razvoja, njegovog zatvaranja u granice, proširivanja, narastanja – podudarajući se sa samim "procesom prirode" – u kojem Mijušković ostvaruje apsolutni plastični integritet, jednu živu organsku formu koju uklapa i u spoljni prostor, i sopstveno i stalno naseljavanje formi, eliminišući istovremeno svaku dvojnost između forme i materije.

Može li se Mijuškovićevo vajarstvo smatrati apstraktnim? Ono to zaista i jeste. U mjeri u kojoj plastična forma ne dostiže tačku apstrakcije kroz jedno programirano isključenje osjećajnosti, ali posredstvom rastanjivanja i trošenja prirodnih formi pod dlijetom i mijenjanjem i razvijanjem ovih sličnosti. Mijuškovićevo zamisao "organske" forme dopunjava se i integriše u onu organsko-vitalnu, pa apstrakcija kod njega ne znači nikada jedno statičko ili mističko povlačenje, već dramatično ushićenje nad jednim trenutkom života koji se rađa, koji raste i neograničeno se predstavlja u svom nastojanju. (1970)